

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **K. R.**, bývajúcej v Š., proti odporcovi **M. R.**, bývajúcemu v R., zastúpenému JUDr. D. P., advokátkou, so sídlom v M., o **v ý ž i v n é**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 17 C 61/2008, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. októbra 2008 sp. zn. 7 CoP 300/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce uznesením z 22. septembra 2008 č. k. 17 C 61/2008 – 28 nevyhovel žiadosti odporcu o ustanovenie zástupcu na zastupovanie v konaní z dôvodu nesplnenia jedného z predpokladov pre oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorým je splnenie podmienky, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 31. októbra 2008 sp. zn. 7 CoP 300/2008 na odvolanie odporcu uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Stotožnil sa s právnym záverom prvostupňového súdu, podľa ktorého odporca nespĺňa dôležitý predpoklad na ustanovenie zástupcu z radov advokátov a to podmienku, že je to potrebné na ochranu jeho záujmov v konaní. Za správne považoval konštatovanie súdu prvého stupňa, že vzhľadom na povahu sporu a predmet konania ide o vec, kedy rozhodujúcimi sú vecné a skutkové okolnosti, ktoré účastníci konania poznajú najlepšie. Právna stránka predmetu konania – určenie výživného pre dospelé dieťa - je jasne a prehľadne obsiahnutá v Zákone o rodine. Preto ustanovenie zástupcu by nemalo v danom konaní opodstatnenie.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie odporca. Trval na tom, že sú u neho splnené podmienky pre oslobodenie od súdnych poplatkov. Namietal vady konania v zmysle § 237 písm. e/ a f / O. s. p., nesprávne právne posúdenie veci a inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.). Žiadal uznesenia nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu, preto pri posudzovaní jeho prípustnosti treba vychádzať z ustanovenia § 239 O. s. p. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. dovolací súd nezistil.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého

účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konanie súdom nesprávne obsadeným).

Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O. s. p. nie je založená už tvrdením dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto zákone ustanovení. Dovolanie je prípustné iba vtedy, ak je rozhodnutie odvolacieho súdu niektorou z väd uvedených v ustanovení § 237 O. s. p. skutočne postihnuté. Dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z väd uvedených v § 237 písm. a/ až d/ a g/ O. s. p. Existencia väd takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo, ich existenciu nenamietal ani dovolateľ.

So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v konaní došlo k vadám podľa § 237 písm. e/ a f/ O. s. p. V zmysle týchto ustanovení je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný a účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Ani existencia týchto väd nebola v konaní zistená. Navrhovateľ neuviedol, aký návrh bolo potrebné podľa zákona podať a akým postupom súdov došlo k odňatiu mu možnosti konať pred súdom. Z kontextu jeho dovolania možno vyvodiť, že zrejme namietal nevykonanie ďalších ním uvedených dôkazov. Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom konania nie je ale postupom, ktorým súd odníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (R č. 37/1993).

V dovolaní odporca namietal nesprávne právne posúdenie veci z hľadiska danosti predpokladov pre oslobodenie od súdnych poplatkov a inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie o veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p.).

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, ale nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových

záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o takýto prípad v danej veci nešlo). To isté platí aj pre existenciu dovolateľom tvrdenej tzv. inej vady konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorú tiež nešpecifikoval.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a neboli zistené vady uvedené v § 237 O. s. p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie odporcu je neprípustné, preto ho odmietol (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2009

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: